

METANOIA

Yaşam Şaşmazer

HAVRE
MAGASINET

VÅNINGSPLAN / FLOORPLAN

A 6 B

STÄNGT FÖR SÄSONGEN / CLOSED FOR THE SEASON

A 5 B

STÄNGT FÖR SÄSONGEN / CLOSED FOR THE SEASON

A 4 B

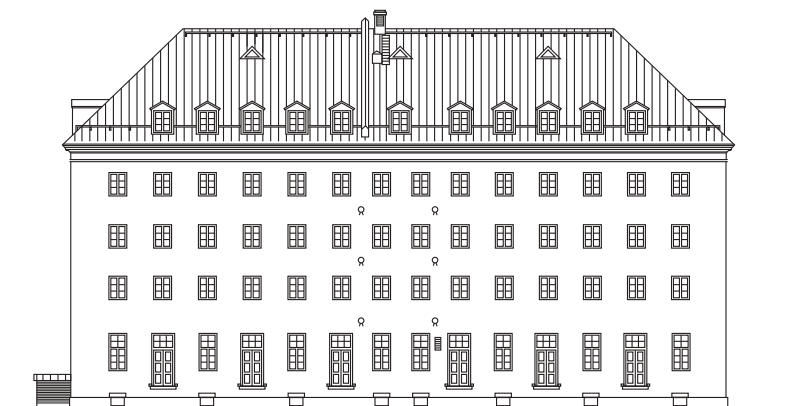
STÄNGT FÖR SÄSONGEN / CLOSED FOR THE SEASON

CHITA TANN A 3 B CHITA TANN

METANOIA A 2 WC CAFÉ/
SHOP

A 1

STÄNGT FÖR SÄSONGEN / CLOSED FOR THE SEASON

Arkitekten Erik Josephson är mannen bakom Havremagasinet som stod färdigt 1911-12. Här förvarade krigsmakten havre till militärens hästar fram till 1950. Havremagasinet är en av Bodens största byggnader, en konstruktion i sten och trä med sex våningar på sammanlagt 3600 m² och 288 träpelare.

Sedan 2010 har huset utvecklats till att bli en av Sveriges främsta konsthallar. Här visas utställningar med lokal kulturhistorisk förankring, tillsammans med nordisk och internationell samtidskonst.

Havremagasinet permanentades som länskonsthall 2014 och finansieras huvudsakligen av Norrbottens läns landsting och Boden kommun. Bakom idén och verksamheten står föreningen Havremagasinet Art Management Group.

I samarbete med /
In collaboration with

Hälsinglands
Museum

BERLINARTPROJECTS

Omslag / Cover

Sleep, 2013

I juni 2007 anlände en drygt två meter hög och nästan lika tjock ekstock till Konstnärernas kollektivverkstad i Luleå. Stocken, som skickats från parkförvaltningen i Stockholm, vägde närmare ett ton och var hård som sten.

Stocken blev utgångspunkten för den turkiska konstnären Yaşam Şaşmazers arbete inför Luleå konstbiennal samma sommar.

Ur detta kompakta trästycke formade hon med hjälp av motorsåg och diverse verktyg under ett par veckor en skulptur föreställande en tjurig flicka som med ilsken och lite elak min höll en korg leksaker hårt i sin famn. Titeln löd *All Mine (Allt är mitt)* och skulpturen kunde ses utanför Norrbotens museum hela den sommaren.

Jag tyckte mycket om den och ända sedan dess har jag följt Yaşam Şaşmazers karriär, besökt det galleri hon tillhör i Berlin och ständigt blivit lika berörd. Det är som om hennes verk, utförda med stor teknisk skicklighet, alltid lyckas hitta djupet i mig som människa.

I serien *Metanoia*, som hon nu visar här på Havremagasinet, synliggör hon känslor vi alla på ett eller annat sätt brottas med i oss själva. I sina träskulpturer förmedlar hon detta innersta som vi inte alltid finner ord för eller kan formulera, varken för oss själva eller för någon närstående. Det är konst som får oss att bearbeta våra egna demoner, kval och rädslor. Konst som skakar om, som kanske får oss att växa. Konst när den är som bäst.

Skulptur är inte något vi ägnat oss särskilt mycket åt här på Havremagasinet hittills. Därför känns det roligt att satsa på det även i vår andra utställning *Chita Tann*, som är ett samarbete mellan den haitiske

konstnären André Eugène och den brittiska fotografen Leah Gordon.

På samma sätt som Yaşam Şaşmazer rör André Eugène oss också i djupet av våra själar med sina skulpturer som ofta tar utgångspunkt i religionen vodou och det faktum att han arbetar i en del av världen där de ekonomiska resurserna är små och där befolkningen får kämpa för sin dagliga överlevnad. En värld och en kreativ plats där konstnärer ofta och enligt traditionen förvandlar övergivna föremål till konst. Den här gången är det André Eugène som tagit plats på Konstnärernas kollektivverkstad i Luleå för att skapa några av sina verk till denna utställning.

I utställningen *Chita Tann* visar han sina skulpturer i nära dialog med sin partner, den internationellt välkända konstnären och fotografen Leah Gordon från Storbritannien. Hennes fotografier, filmer och installationer handlar även de om Haiti och är många gånger direkt länkade till André Eugènes verk. Leah Gordon gör också kopplingen mellan Europa och Haiti genom att arbeta med frågor runt kolonisationen, något som har direkta beröringspunkter med hennes egen historia, uppväxt som hon är i trakterna kring Manchester i England.

Deras verk bör vi, precis som titeln anger, närma oss med vördnad och med det lugn som ett verkligt möte kräver.

Jag hoppas att ni kommer att tycka om utställningarna. På vägen kanske vi också får en annan bild av vodou än den som speglas i hollywoodfilmer? Det är sånt som brukar hända vid möten med konsten.

METANOIA

YAŞAM ŞAŞMAZER

Skulptur

Yaşam Şaşmazer anses av många som en av de mest lovande turkiska konstnärerna i sin generation. Född 1980 i Istanbul där hon studerade konst och skulptur, numera bosatt i Istanbul och Berlin.

Hon inledde sin karriär med att skapa uttrycksfulla figurer som liknade barn, figurer fångade i en rörelse, en gest, känsligt uthuggna och mejslade i trä. Redan från början hämtade Yaşam Şaşmazer inspiration i psykologin, något hon fortsatt med i sina figurer som numer liknar vuxna.

Havremagasinet ställer ut *Metanoia*, som är titeln på Yaşam Şaşmazers tredje stora projekt.

Yaşam Şaşmazers verk har bland annat visats i Berlin, London, New York, Istanbul och Dubai. Sommaren 2007 medverkade hon i Luleå Art Biennal.

LJUS I MÖTET MED DET ÖVERVÄLDIGANDE MÖRKRET

Marcus Graf

Jag har följt Yaşam Şaşmazer verk under en längre tid och med både förvåning och beundran iakttagit deras utveckling. Från allra första början har jag fascinerats av hennes talang när det gäller att balansera form med innehåll. Hon förmår smälta samman stor hantverksfärdighet och attraktiv estetik med utmanande teori och meningsfulla begrepp.

I nästan tio år har hon utforskat det samtida mänskliga psykets ljusare och mörkare sidor, med målsättningen att "rekonstruera människans goda och onda egenskaper, parallellt med ett ifrågasättande av sociala klichéer, identiteter och därmed förknippade kulturella strukturer" (Yaşam Şaşmazer, *Unleashed*).

Genom att exponera olika mentala tillstånd genom realistiska skulpturer i trä föreställande barn och unga vuxna, undersöker Şaşmazer sambanden mellan personliga berättelser och sociala villkor, eller problematiken kring hur individen formas i mötet med en överväldigande påverkan från gemensamma konventioner och allmänt beteende.

YAŞAM ŞAŞMAZERS KONST

Triangeln skulptur-rum-betraktare är viktig att förstå när det gäller mottagandet av Yaşam Şaşmazers arbeten, eftersom hon från allra första början har gjort verk som kretsat kring och utforskat dessa tre element. Låt oss ta en snabb titt på de tre tidigare serier som utgör fundament för den aktuella serien *Metanoia*. Dessa serier har allt sedan 2006 konsekvent följt varandra, både formellt och konceptuellt.

Hennes första serie arbeten, skulpturer av barn som producerades mellan 2006 och 2011, utmärks av en obehagligt alienerande effekt. Skulpturerna, något större än naturlig storlek, tycks bekanta och främmande på samma gång. Şaşmazer visar upp barn som utför märkliga gester i lika märkliga situationer där de antingen tycks göra revolt, imitera sina föräldrar, eller försöka skrämma oss betraktare, om de nu inte själva är skrämda. Ömsom lustiga, ömsom otäcka, så uppfattas dessa figurer som starka karaktärer som oförskräckt och beslutsamt möter betraktarens blick. Det lindträ som används i skulpturerna är delvis bemålat för att förstärka realismens illusionistiska aspekt, vilket ytterligare höjer deras alienerande effekt.

Det obehagliga är avgörande i Şaşmazers verk eftersom det avslöjar den besynnerliga otillförlitlighet som präglar de klichéer vi dagligen lever med. Det motsägelsefulla i denna upplevelse av det obehagliga (*das unheimlich*), där en person eller en händelse på en och samma gång uppfattas som välbe-

kant och främmande, var en viktig ingrediens i Sigmund Freuds arbeten. Enligt Freud utgör det obehagliga en kognitiv dissonans i det vi fruktar. Det är därför som de monster, mutationer, och freakar som jagar oss mentalt orsakas av det undermedvetna och närs av våra förtryckta impulser, önskningar, och begär. Psykets mörka sida framställs bäst i Freuds och Jungs bruk av skuggan som metafor, en bild av det undermedvetna som subversivt påverkar människans beteende.

Yaşam Şaşmazer använder denna förståelse av skuggan i sina arbeten, även om hon varken illustrerar eller simpelt representerar dessa freudianska eller jungianska koncept. Oberoende av och initialt utan kunskap om dessa texter, men stimulerad av sin önskan att visualisera det som hennes figurer fruktar och förtrycks av, började hon måla eller skapa skuggor på väggar eller golv där hon ställde ut sina skulpturer. I och med skulpturerna *Treacherous Wolf* (*Förrädisk varg*, 2008) och *Gruesome Bear* (*Gräslig björn*, 2011) har Şaşmazers funnit en estetisk lösning, i form av sagokreatur, för utmaningen att gestalta dessa figurers trauman.

Denna materialisering av skuggan uttrycks ännu tydligare i den därpå följande serien med titeln *Illuminated Darkness* (*Belyst mörker*, 2011). Här söker dessa skulpturer föreställande barn handskas med sin egen skugga, som orsakas av en ensam ljuskälla placerad rakt framför dem. Den kusliga stämning som präglar

Release
2015

skulpturerna förstärks av detta dramatiska spel med ljus och skuggor. Nu uppstår en ny relation mellan figurerna och skuggorna: Några fruktar ljuset, andra fruktar skuggan, några tycks fångade av skuggan, andra är omedvetna om den, och en figur undersöker den nyfiken. Skuggan adderar en formell och konceptuell dimension till skulpturerna, eftersom verket således sträcker sig bortom objektet i trä och in i utställningsrummet för att etablera direkt rumsliga relationer.

Denna förbindelse fortsätter i serien *Doppelgänger* från 2012. Den här gången är det en annan psykologisk term som är skulpturernas intellektuella bas. *Doppelgänger* refererar till upplevelsen av att möta sin dubbelgångare. Enlig Freud, är dubbelgångaren den arketypiska figuren för det obehagliga där det undertryckta återuppstår.

I litteraturen har detta populära tema använts av författare som Robert Louis Stevenson, Fjodor Dostojevskij, Franz Kafka, Edgar Allan Poe och Oscar Wilde.

De har använt sig av denna form av visuell hallucination för att beskriva dikotomin i upplevelsen av både det tillåtna och det förbjudna, där individen konfronteras med viljan att leva ett liv med både ljusa och mörka sidor. Skulpturerna i denna serie är större och figurerna ser äldre ut. Nu som unga vuxna liknar de konstnären själv.

I en dagstidningsintervju betonade Yaşam Şaşmazer att alla hennes skulpturer föreställer henne själv. Men konstnären pekade också på att skulpturerna når långt bortom varje självbiografisk referens, för att därmed uttrycka människans allmän-tillstånd i dagens samhälle. Nu uttrycks de tidigare verkens subversiva våld, sagolika mörker och djupt rotade rädsla öppet och rättframt. Konstnären har också i denna serie funnit ett sätt att förlänga skulpturerna till deras rumsliga omgivningar genom att använda sig av en ljudström av citat – från Dostojevskij, Poe eller Chuck Palahniuk, författaren till "Fight Club".

METANOIA

I den aktuella serien *Metanoia* handlar det om ytterligare ett psykologiskt koncept. Alltefter Jung refererar termen till den process där psyket förvandlar sig självt som en form av självläkning vid ett psykologiskt sammanbrott eller en existentiell kris. Jung beskriver *metanoia* som en potentiellt produktiv handling där förvandling och förändring äger rum.

Faktiskt visar denna serie på ett förändrat tillstånd orsakat av formell och konceptuell koncentration och en radikaliserings av Yaşams konstnärliga projekt. Nu har skuggan en än viktigare roll. På grund av dess ökade storlek har den en ännu starkare psykosocial inverkan på betraktaren. Figuren är mer involverad och konfronterar sin

skugga. Unga kvinnor ligger på skuggan, kämpar med den, eller går längs med den. Skuggan har förlorat sin mörka sagokaraktär eller sin mardrömsliknande prägel. Nu är den ett starkt element i sin egen rätt som berättar sin egen historia.

Därför har skuggan i *Metanoia* nära på samma formella och konceptuella tyngd som scenens protagonist. Genom skuggans kontakt med väggar och golv, involveras skulpturerna i själva rummet och relaterar till det. Eftersom de både formellt och konceptuellt definieras av sin plats, går dessa arbeten bortom den klassiska definitionen av skulpturmediet och formulerar ett platsspecifikt påstående, på en och samma gång installation och intervention.

Också figurerna har förändrats. De verkar ännu lite äldre och robustare. Deras kläder är svarta, vilket gör att de kan smälta samman med skuggan. Detta ömsesidiga beroende mellan skuggan och figuren tycks relativt fredlig i de flesta av skulpturerna, som om de har accepterat detta förhållande som en del av sin existens. Ändå verkar figurerna varken hjälplösa eller passiva, melodramatiska eller överdrivet tragiska.

Det är därför som jag menar att de mörka och de ljusa komponenterna, de produktiva och destruktiva egenskaperna i *Metanoia* förvaltas mycket väl i hennes nya arbeten. Merparten uppvisar ett positivt utfall i maktkampen mellan figur och skugga. Några slåss mot skuggan, andra har slutit fred, medan ytterligare några fortfarande tycks vara rädd för den. Oavsett vilket mörker de möter, är de flesta inte besegrade; de slåss för sin överlevnad och visar på så sätt sin styrka.

Till sist ska det sägas att Yaşam Şaşmazers verk berör våra hjärtan, själar och sinnen då hennes arbeten uttrycker djupt upplevda estetiska tankar och starka känslor. Hennes skulpturer är intellektuellt utmanande, estetiskt attraktiva, emotionellt berörande och dessutom ibland gripande.

Hennes konst är således ett utmärkt exempel på ett avvägt förhållande mellan hantverk och koncept, mellan psykologiskt och socio-politiskt innehåll, personliga berättelser och den gemensamma historien. Hennes figurer blottar det undermedvetna – undangömt i vårt psyke – och dess inverkan på våra liv. Rentav visar de ibland på sätt att ta itu med de olika skuggorna i våra liv. Särskilt skulpturerna i *Metanoia* bevisar att Yaşam Şaşmazers konstnärliga resa in till den mänskliga själens djup, hennes kritiska granskning av socio-politiska ämnen och av socio-politisk form är en rigorös, konsekvent och alltmer resolut pågående process. Det är också varför vi kan förvänta oss fler betydande arbeten av henne i en nära framtid.

Marcus Graf

Marcus Graf innehar för närvarande en tjänst som Associate Professor i Contemporary Art History and Theory vid konstnärliga fakulteten på Yeditepe University. Han är också programansvarig för konstmässan Contemporary Istanbul. Dessutom arbetar Graf som resident curator för utställningsplattformen Plato Sanat i Istanbul.

Ricky Sandberg
Director

In June 2007, a two meter tall and almost as thick log of oak arrived to the Artist's Collective Workshop in Luleå. The log, which had been sent from the Department of Parks and Recreation in Stockholm, weighed almost a ton and was hard as rock. This log became the starting point for the work of Turkish artist Yaşam Şaşmazer, participating in the Luleå Art Biennial that same summer. During a couple of weeks, she shaped out of this compact log, with the aid of a chain saw and different tools, a sculpture representing a grumpy girl whom with an irritated and somewhat malicious was clasping a basket of toys in her arms. The title was *All Mine* and the sculpture could be seen outside of Norrbottens museum during the entire summer.

I liked it a lot and I have since then followed the work of Yaşam Şaşmazer, have visited the gallery she works with in Berlin, and repeatedly I have been equally moved. It is as if her work, carried out with great technical skill, always manages to find the depth in me as a human being.

In the series *Metanoia*, which is now being presented here at Havremagasinet, she visualizes feelings which we all in one way or another wrestle with. Her wooden sculptures convey these innermost sensations that we not always can find words for or are able to articulate, neither for ourselves or for anyone close to us. It is the kind of art that makes us deal with our demons, agonies and fears. Art which shakes us up, that maybe make us grow. Art at its best.

We have to date not paid that much attention to the medium of sculpture here at Havremagasinet. Thus, we are pleased to also engage in sculptures in our second exhibition, *Chita Tann*, which is a collaboration between

the Haitian artist André Eugène and the British photographer Leah Gordon.

In a similar manner as Yaşam Şaşmazer, André Eugène also moves us in the depth of our souls with his sculptures that often use the religion of vodou as a point of departure and the fact that he works in a part of the world where the economic resources are limited and where the population must struggle for their daily survival. A world and a creative place where artists often and per tradition transform abandoned objects to art. This time it is André Eugène that makes use of the Artist's Collective Workshop in Luleå to create a few works for this exhibition.

In the exhibition *Chita Tann* he shows sculptures in an intimate dialogue with his partner, the internationally well-known artist and photographer Leah Gordon from Great Britain. Her photographs, films and installations are also about Haiti and repeatedly link directly to the works of André Eugène. Leah Gordon also connects Europe with Haiti through working with issues of colonisation, a topic that directly connects with her own history, as she grew up in the vicinity of Manchester in England. To view these works, we ought to approach them, as the exhibition title suggest, with the respect and composure that a real encounter calls for.

I hope that you will enjoy the exhibitions. In passing, you may also get a slightly different image of vodou than that which is presented in American Hollywood films. This is the kind of things that happen in encounters with art.

METANOIA

YAŞAM ŞAŞMAZER
Sculpture

Yaşam Şaşmazer is considered by many to be one of the most promising artists from Turkey in her generation. Born 1980 in Istanbul, where she studied art and sculpture, she now lives in Berlin and Istanbul. She began her career with creating expressive figures resembling children. Figures that are caught in a movement, a gesture, carved and chiselled with great sensitivity out of wood. Already from the beginning Yaşam gathered inspiration from studies in psychology. This she has continued with in her newer figures, which now resembles grownups. At Havremagasinet, Yaşam Şaşmazer presents *Metanoia*, as is the title of her third large project. Yaşam Şaşmazer's works have been shown in Berlin, London, New York, Istanbul and Dubai. In the summer of 2007 she participated in Luleå Art Biennial.

LIGHT IN THE FACE OF OVERWHELMING DARKNESS

Marcus Graf

I have followed the work of Yaşam Şaşmaz for quite a while and observed its development with astonishment and admiration. From the very beginning I have been fascinated by her talent to balance form and content. She manages to merge great craft and attractive aesthetics with challenging theory and meaningful concepts. For nearly ten years now she has investigated the bright and dark sides of today's psyche in order to "reconstruct the good and evil traits inherent to human beings as a whole while questioning social clichés, identities and cultural structure surrounding those ideas" (*Yaşam Şaşmaz, Unleashed*). By revealing various mental states through realistic wooden sculptures of children and young adults, she reviews the interrelationship between personal stories and social conditions and the dilemma of constructing an individual character under the overwhelming influence of both common conventions and collective behaviour. Before discussing *Metanoia*, the series that she exhibited at Tophane-i Amire KSM, let me share with you a few thoughts on my notion of sculpture, which might illustrate my understanding and evaluation of Yaşam Şaşmaz's work. Then I would like to introduce the earlier series which form the base on which the current work stands.

THE WORK OF YAŞAM ŞAŞMAZER

Understanding the sculpture-space-spectator triangle is of importance for the perception of Yaşam Şaşmazer's work, because from the very beginning of her artistic career her work has circled around and investigated these three elements. Let us have a quick look at the three earlier series, which form the fundament on which the current series *Metanoia* is based. Since 2006 these work groups have formally and conceptually followed each other in a coherent way. In her first series of children's sculptures produced between 2006 and 2011, an uncanny alienation effect surrounds the figures. A bit larger than life-size, the sculptures seem familiar and strange at the same time. Şaşmazer depicts young children making strange gestures in often weird scenes, rebelling, imitating their parents, trying to scare us or being scared. Sometimes cheeky, at other times nasty, the figures mostly appear as powerful characters, who look fearlessly and determinedly into the eyes of the spectator. The limewood of the sculptures is in part painted in order to intensify the illusionistic dimension of their realism and strengthen the alienation-effect of the uncanny. The uncanny is of great importance in Şaşmazer's work as it reveals the strange incorrectness of the clichés we live with day by day. In the work of Sigmund Freud, a hundred years ago, the dichotomy of the uncanny, in which an object, person or

incident appears as familiar and strange at the same time, already played an important role. According to Freud the uncanny manifests itself through creating a cognitive dissonance in things we fear. That is why the monsters, mutations and freaks that haunt us in our minds are subconsciously caused and fed by our repressed impulses, wishes and lusts. This dark side of our psyche is best represented in Freud's and C.G. Jung's metaphor of the shadow, an image for the unconscious that subversively influences the behaviour of men. Yaşam Şaşmazer uses this notion of the shadow in her work, though she, of course, neither illustrates nor simply represents the Freudian or Jungian concepts. Independently, and at first without knowledge of their texts, fuelled by the wish to visualize the fears by which her figures are oppressed, she started to paint or form shadows on the walls and floors of the spaces in which her sculptures are exhibited. Since *Treacherous Wolf* (2008) and *Gruesome Bear* (2011) Şaşmazer has found an aesthetic solution to the challenge of making the figure's traumata appear as fairy-tale monsters. This materialization of the shadow is even more pronounced in the next series of works called *Illuminated Darkness* (2011). There, sculptures of children deal with their own real shadow caused by a single light source right in front of them. The uncanny atmosphere of the

sculptures is intensified through the dramatic play with light and shadow. The figures now relate differently to the shadow: Some fear light, others fear the shadow, some are captured by the shadow, others are not aware of it and one investigates it curiously. The shadow adds a formal and conceptual dimension to the sculptures, as it goes beyond the wooden object into the space of its exhibition in order to set up a direct spatial relationship. This connection continues with the *Doppelgänger* series from 2012. This time, another psychological term functions as a reference for the intellectual base of the sculptures.

The *Doppelgänger* refers to the experience of meeting one's own double. For Freud, it is the archetypal figure of the uncanny to which the repressed returns. In literature, this popular theme has been used by writers such as Robert Louis Stevenson, Fyodor Dostoevsky, Franz Kafka, Edgar Allan Poe and Oscar Wilde. They have

taken this form of visual hallucination to describe the dichotomy of experiencing both the allowed and the forbidden in which the individual is confronted with the dilemma of wanting to live a life with all its bright and dark facets. The sculptures in this series are larger and the figures look older. Now young adults, they resemble the artist. Yaşam Şaşmazer emphasized in one newspaper interview that all her sculptures represent her. The artist also pointed out that the sculptures reach far beyond any autobiographical reference and thus indicate the general state of man in today's society. Now the former work's subversive violence, fairy-tale-like darkness and deeply-rooted fear are expressed openly and directly. In this series the artist has also found a way of extending the sculptures into their spatial surroundings by using a sound stream of quotations by Dostoevsky, Poe or Chuck Palahniuk, the author of "Fight Club".

METANOIA

In the current series exhibited at Tophane-i Amire KSM in Istanbul in cooperation with BERLINARTPROJECTS, Yaşam Şaşmazer tackles *Metanoia*, another psychological concept.

According to Jung, the term refers to the process of re-forming the psyche as a form of self-healing during a psychological breakdown or existential crisis. For him *Metanoia* describes a potentially productive act, in which transformation and change take place. Indeed, this series shows an altered state caused by formal and conceptual concentration and radicalization of Yaşam's artistic quest. Now, the shadow plays a bigger role. Due to its increased size, the psycho-visual impact on the spectator is stronger. The figure is more involved and confronts its shadow. Young women lie upon it, struggle with it or walk with it. The shadow has lost its dark fairytale or nightmare character. Now, it is a strong element that tells its own story. That is why in *Metanoia* the shadow has nearly the

same formal and conceptual importance as the protagonist of the scene. Due to the shadow's connections to walls or floors, the sculptures are involved deeply in space and intermingle with it. As they formally and conceptually depend on their location, the current works go beyond the classic notion of sculpture and formulate the site-specific statement of an installative intervention. The figures have also changed, as they appear a bit older and stronger. Their dresses are black and allow them to become one with the shadow. The shadow-figure interdependence seems fairly peaceful in most sculptures, as if both have accepted their relationship as part of their being. Nevertheless, the figures seem neither helpless nor passive, melodramatic or overly tragic. That is why I believe that the dark and bright components, the productive and destructive characteristics of *Metanoia*, are dealt with very well in her current work. Most of the sculptures show a positive outcome in the power struggle between figure

and shadow. Some figures fight against the shadow, others have made peace with it while some still seem to be scared by it. Whatever darkness they face, most of them are not defeated, they fight for their survival and thus show their strength.

Finally it is to be said that Yaşam Şaşmazer's oeuvre touches our hearts, souls and minds as her works express deep artistic thought and strong feeling. Her sculptures are intellectually challenging, aesthetically attractive, emotionally moving and sometimes even stirring. Her art therefore is a great example of a balanced relationship between craft and concept, between psychological and socio-political matters, private stories and common history.

Her figures reveal the impact of the unconscious, hidden in our psyche, on our lives. They also sometimes even present ways of how to deal with the various shadows of our lives. The current series in particular proves that Yaşam Şaşmazer's artistic journey into the depths of the human mind, her critical review of socio-political issues and of socio-cultural form is a stringent, consistent and increasingly powerful ongoing process. That is why we can hope to see more great works from her in the near future.

Marcus Graf

Marcus Graf currently holds a full-time position as Assoc. Prof. for Contemporary Art History and Theory at the Fine Art Faculty at Yeditepe University. He is also the program director of the art fair Contemporary Istanbul. Apart from this Graf works as resident curator for the exhibition space Plato Sanat in Istanbul.

